

Не му отвърнала. — Добриян почна пак да дири.
Заничат на сам, вгледват се на там; Рада биля за да плаче.
— Ей го, Радо! извика Добриян.

Рада се спусна към него, взе го от ръцете му и целуна
кржстчето.

— Ах, Добрияне, да си жив и здрав! Да ти даде Господ
всичко хубаво, — благослови Рада и тжрти да бяга за да
стигне другарки.

— Радо, Радо! . . . извика той.

— Довечера, Добрияне . . . Довечеря пак тука . . . сега
ще окжснея . . . Не бива!

И се потули сред нивята.

Добриян остана край стубеля сам.

. . . — Защо не постоя!

Той има толкова нещо да ѝ казва, а все неможе. срещ-
нат ли се: като че ключ заключва устата му. Този път се бе
решил, а ей — тя бжрза.

И като обори глава тржгна си с голямата вяра, че тази
вечер те пак ще се видят.

